

**† CASIAN,
din darul lui Dumnezeu,
Arhiepiscopul Dunării de Jos**

***Preacuviosului cin monahal și preacucernicilor slujitori
ai Sfințelor Altare, dreptmăritorilor creștini și creștine
din de Dumnezeu păzita noastră Arhiepiscopie,
har, milă, pace, bucurie, sănătate și ajutor ceresc
la Sfânta Sărbătoare a Învierii Domnului,
iar de la smerenia mea arhierească binecuvântare.***

***Hristos a înviat!
Adevărat a înviat!***

Ne-a readus împreună Domnul, la marea Sa biruință asupra morții, prin Sfânta Înviere! La primirea sfintei lumini pascale simțim și trăim în noi înșine și între noi taina acestei minunate și sfinte zile, cu mărturisirea dătătoare de bucurie, precum ne îndeamnă cântarea: „Acum toate s-au umplut de lumină, și cerul, și pământul, și cele dedesubt. Deci, să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos, întru Care s-a întărit“¹.

Lumina pascală este și confirmarea credinței în Învierea Domnului, căci „dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră“².

Așadar, iubiți frați și surori creștini și creștine de toate vârstele, primim, cu bucurie, prin lumină, prin credință curată și prin trăire

---

1. *Stihiră la Cântarea a III-a din Canonul Învierii*, în: *Slujba Învierii*, E.I.B.M.O., București, 2010, p. 38.

2. I Corinteni XV, 14.

autentică, învierea Domnului Iisus Hristos, taina mare și sfântă, ce ne trece de la întuneric la lumină și de la distanță omenească la apropiere dumnezeiască. Suntem astfel o imensă familie unită, solidară și iubitoare de Dumnezeu și de aproapele, de Biserică, de Neam și de Patrie!

Suntem comunitatea revigorată prin Învierea Domnului la adevărata noastră menire creștină și umană, din generație în generație. Suntem, creștinește, familia poporului român crescut în lumina credinței, a iubirii și a bucuriei fraterne, la bine și la greu, dar mereu împreună, unul pentru altul și nu unul împotriva altuia, precum observăm între noi, uneori, tendințe trecătoare de ură, violență și indiferență între frate și frate de același neam, credință și datini.

Iată de ce ne rugăm împreună să păstrăm, în această comunitate luminoasă și pașnică, hrana zilnică a Domnului Hristos, Care S-a jertfit și a înviat, ca lumea „viață să aibă, și din belșug să aibă”³!

Iubiți frați și surori în Domnul,

În stare de libertate creștină, asumată de cei mai mulți în chip creator, pașnic și responsabil, ne hrănim real spiritual prin aprofundarea credinței și a iubirii prin care Domnul Înviat din morți ne oferă și perspectiva vieții veșnice.

Ne învață acest adevăr fundamental Sfântul Maxim Mărturisitorul, propunându-ne încă din viața trecătoare Biserica Sa drept „Laboratorul Învierii”, despre care ne încredințează Domnul, căci prin Înviere El S-a făcut „începătură celor adormiți”⁴. S-a împrăștiat întunericul, s-a așezat lumina și a înviat viața în sufletele și în inimile noastre, în noi și între noi, deoarece Hristos, „de la

---

3. Ioan X, 10.

4. I Corinteni XV, 20.

moarte la viață și de pe pământ la cer, ne-a trecut pe noi, cei ce Îi cântăm cântare de biruință⁵.

Dar Domnul ne ajută să pătrundem taina Învierii Sale prin martorii celui mai mare eveniment al încredințării de nemurirea noastră prin Învierea Sa din morți.

Din relatările Sfinților Evangheliști știm și credem că Domnul, după Înviere, S-a arătat și a vestit direct mesajul vieții veșnice, în primul rând curajoaselor femei purtătoare de miruri și aromate. Ele L-au urmat, împreună cu Maica Domnului, până la răstignirea Sa pe Sfânta Cruce și au trăit durerea de a nu se fi parcurs toate etapele legiuite ale așezării în giulgiuri și în mormânt a iubitului lor Învățător. De aceea, foarte de dimineată, au alergat la mormânt, înfricoșate de străjeri și de ostași, dar mai ales neputincioase în prăvălirea imensei pietre de pe ușa mormântului.

Sfântul Ioan Gură de Aur descrie evenimentul, aducându-l atât de aproape de inimile noastre, până la trăirile autentice, mântuitoare și datătoare de forță dumnezeiască spre întărirea vieții noastre omenești cu harul luminos al vieții veșnice: **„Femeile priveau cele ce se petreceau; femeile care suferiseră alături de El, care plânseseră pentru El. Uită-te cât de mare este stăruința lor! I-au urmat slujindu-L și au fost de față și în mijlocul primejdiilor. De aceea au și văzut totul: cum a strigat, cum Și-a dat sufletul, cum s-au despiciat pietrele și pe toate celelalte. Și ele au fost cele dintâi care L-au văzut pe Iisus înviat; și neamul acesta femeiesc osândit, neamul acesta, el s-a bucurat cel dintâi de vederea bunătăților; neamul acesta femeiesc a arătat bărbăție; ucenicii au fugit, dar femeile au rămas... De aceea au rămas, de aceea au și adus miruri și stăteau lângă mormânt să vadă unde-L pun pentru a veni să un gă trupul Lui... Ai văzut**

---

5. *Stihiră la Cântarea I din Canonul Învierii*, în: *Slujba Învierii*, E.I.B.M.O., București, 2010, p. 38.

curajul femeilor? Ai văzut dragostea lor? Ai văzut măreția sufletului lor și în fața banilor și în fața morții?”⁶

În astfel de împrejurări, Dumnezeu biruie și frica, și necredința, și nesiguranța, și neîndrăzneala omenească, prin depășirea tuturor limitelor, dăruindu-ne adevărata viață răscumpărată de El. Așa ne împărtășește, încă de aici, din vremelnicie, de puterea iubirii Sale mai tare decât moartea. De această vrednicie au fost împărtășite direct de Mântuitorul Hristos Cel înviat din morți eroinele sfințelor Sale pătimiri, femeile mironosițe!

Înainte de întâlnirea cu Domnul, ele au fost întâmpinate la mormânt de un înger, care le-a încurajat: „Nu vă temeți, știu că pe Iisus cel răstignit Îl căutați”⁷! Iar ele, cu frică și cu bucurie mare, au alergat să spună ucenicilor Lui, precum le poruncise îngerul, devenind ele apostoli ai apostolilor.

Iată-le, însă, mergând pe cale și, totuși, înfricoșate la vederea îngerului, față către față cu Iisus Înviat din morți: „Dar când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând: Bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I s-au închinat. Atunci Iisus le-a zis: Nu vă temeți. Duceți-vă și vestiți fraților Mei, să meargă în Galileea, și acolo Mă vor vedea”⁸.

O, tainică și de necugetat minune, precum Maica Domnului la Buna Vestire a primit de Sus, prin harul Duhului Sfânt, bucuria întrupării Domnului, tot astfel Hristos înviat din morți proclamă direct în fața mironosițelor bucuria cerească din har a biruinței Lui asupra morții și începutul vieții veșnice pentru noi toți, cei ce credem în El și în Înviere!

---

6. SF. IOAN GURĂ DE AUR, *Omilii la Matei, Omilia LXXXVIII*, în col. PSB, vol. 23, București, 1994, pp. 985-986.

7. Matei XXVIII, 5.

8. Matei XXVIII, 9-10.

Lacrimile, temerile și durerile femeilor mironosițe devin acum izvoare vii, adânci și tainice ale bucuriei autentice prin care viața noastră, care stătea sub frica morții, este eliberată și orientată spre veșnicie. „Era necesar dar ca, prin cuvântul Celui ce rânduise osânda, să se ridice povara blestemului, căci Maria Magdalena este prima dintre femei care, întristându-se de pătimirile Mântuitorului și îndurerându-se pentru El, s-a învrednicit de cuvântul care îi oprea plânsul, puterea cuvântului trecând cu bucurie la tot neamul femeiesc“⁹.

Aceasta este pentru creștinătate bucuria autentică de la Hristos, prin care viața este înviată mai întâi în trăirea jertfelnică a femeii creștine, fără de care nu ne bucurăm în Biserică și-n lume, în familie și în școală, de armonie fraternă în noi și între noi!

Iubiților,

La întâlnirea pascală cu Domnul primim anul acesta o altă tainică bucurie: actualizarea prezenței lucrării și misiunii mironosițelor de odinioară în viața noastră creștinească din familie și din Biserică, prin canonizarea recentă de către Sfântul Sinod a unora dintre femeile române: mucenițe, cuvivoase, soții și mame.

Precum la Înviere îngerul Domnului a ridicat „piatra“ de pe sufletele, inimile, trupurile și viețile noastre, așa se trece cu Hristos prin „piatra“ suferinței și, tot astfel, Biserica ne arată, dincolo de toate greutățile din familia creștină de astăzi, luminile din icoane ale celor ce au biruit de-a lungul timpului prin credință, prin multă iubire de Dumnezeu și de aproapele, înviind neîncetat bucuria de a trăi în orice împrejurare cu Domnul.

Taina acestei bucurii pascale, așadar, ne descoperă aieva pe urmașele fidele, demne și vrednice, pe femeile mironosițe care,

---

9. SFÂNTUL CHIRIL LA ALEXANDRIEI, *Comentariu la Evanghelia de la Ioan*, E.I.B.M.O., București, 2000, p. 1143.

dintru început până la noi, au păstrat lumina Învierii în „candelile“ vieții din suflete, din case, din instituții și, mai ales, din biserici și mănăstiri, până și în celulele din iadul închisorilor, în deportări și la muncile silnice. Ele nu au lăsat mâna nici de pe sapă, nici de pe fus, nici de pe seceră, nici de pe covata pâinii, nici de pe leagănul pruncului, asumându-și crucea vieții și crezând cu Domnul în învierea neamului din repetatele „Golgoate“, depășite eroic în popor. Aceasta este menirea dintotdeauna a familiei creștinești și românești.

Sfânta noastră Biserică, autenticul „custode“ al vieții ne-a arătat, astfel, moștenitori ai Învierii, precum ne invită să primim astăzi și aceste modele, Sfintele Femei Române, icoane autentice ale familiei creștine, „biserica“ de acasă și „temelia“ stabilității neamului!

Iată cum sunt apropiate aceste modele de sufletele noastre: „Cu ce cununi de laude încununăm-vom pe sfintele române, care au urmat mironosițelor, mărturisind pe Cel înviat prin rugăciuni, cuvânt și fapte; pe cele care, prin puterea virtuților și multa și neclătinata lor dragoste, au împodobit țara noastră și întreaga lume cu mireasma sfințeniei, pe care Hristos Dumnezeu cu slava de veci le-a preaslăvit?“¹⁰

O astfel de „stea“ luminoasă de pe „cerul“ Bărăganului Brăilei, de la Târlele Filiului, de lângă Ianca, se ivește acum în inimile noastre! Este Sfânta Filotimia, mama Sfântului Cuvios Dometie cel Milostiv de la Râmeț, crescut și el în același sat. Sfânta Cuvioasă Filotimia a adus pe lume doisprezece copii într-o familie modestă, dar bogată creștinește, iar mama, prin hărnicia ca o albină din stup, le-a împărtășit „mierea“ cumințeniei, credinței și frățietății. A condus șapte copii spre mormânt, dar Domnul a

---

10. *Stihiră* la „Doamne, strigat-am...“ la *Slujba Soborului Sfintelor Femei Române*.

încurajat-o, încât și pe ea și pe copiii rămași în viață i-a oferit Bisericii. Fiul ei, Sfântul Dometie a rânduitor spre sfârșitul vieții în cinul monahal de la Sfânta Mănăstire Râmeț. Plecarea ei din lumea aceasta a fost văzută de Sfântul Porfirie ca un urcuș direct în brațele lui Dumnezeu.

Fie ca îngereștile viețuiri, cutremurătoarele pătimiri și eroicele fapte pentru temeluirea familiei pe pilonii credinței, educației creștine, hărniciei, demnității și iubirii de Dumnezeu și de aproapele nostru, de neam și de patrie ale Sfintelor Femei Române, să învăpăieze sufletele tuturor mamelor, soțiilor și ficele Bisericii, ca din „untdelemnul“ faptelor lor minunate să se întrețină vii „candlele“ luminoase, care sunt copiii, elevii, studenții, părinții, bunicii și toți bunii și evlavioșii creștini români de acasă și din toată lumea, „în unitatea Duhului și în legătura păcii“¹¹.

Totuși, Învierea rămâne Marea Taină! „Taine tot mai rămân. Nu știm absolut totul. Dar Taina cea Mare ne-a fost dezlegată și ne este suficientă dezlegarea. Știm că supraviețuim. Mântuitorul Însuși și Harurile Sale ni se comunică acum prin Sfintele Taine. Dar sunt Taine de El instituite care, prin credința în Învierea Sa, ne fac să știm că toate vin de la Dumnezeu, că toate evenimentele se sfințesc prin Biserică și că Biserica ne pregătește mântuirea, adică întâlnirea fericită cu Dumnezeu, aici, pe pământ, și dincolo, după ce vom trece pragul morții.“¹²

Darurile Învierii Domnului, prin mulțimea trăitorilor, a mărturisitorilor, a icoanelor vii, precum Sfintele Femei Române, ne îmbogățesc, ne încurajează și ne motivează să ne deschidem cu toată inima, spre a îmbrățișa pe tot omul cu respect, cu demnitate,

---

11. Efeseni IV, 3.

12. † Dr. Antonie PLĂMĂDEALĂ, Mitropolitul Ardealului, *Cuvinte la zile mari*, Sibiu, 1989, p. 224.

cu dăruire și cu omenie. Nimeni să nu fie ocolit de rugăciunile, de lumina pascală, de cuvântul și de faptele iubirii milostive în casele bătrânilor, pe stradă și pretutindeni, în Eparhia noastră și în lumea noastră!

„Să zicem «fraților» și celor ce ne urăsc pe noi, să iertăm toate pentru Înviere”¹³ și așa să mărturisim:

Hristos a înviat
Adevărat a înviat!

Cu doriri de alese bucurii pascale,
al dragostei dumneavoastră pururea rugător
și de tot binele voitor,

† Casian
Arhiepiscopul Dunării de Jos

---

13. *Slava...* la Stihirile Paștilor (Slujba din noaptea Sf. Paști), în: *Slujba Învierii*, E.I.B.M.O., București, 2010, p. 57.